

Nečekaný vhled (pro elitu): USA mohou být největším poraženým ve válce proti Rusku

infokuryr.cz/n/2023/02/23/necekany-vhled-pro-elitu-usa-mohou-byt-nejvetsim-porazenym-ve-valce-proti-rusku

kuryr

23. února 2023

Kam směřuje Evropa po obviněních ohledně plynovodu Nord Stream? Je těžké si představit, že by se Evropa ovládaná Německem odklonila od Washingtonu.

„NATO nikdy nebylo silnější, Rusko je globálním vyvrhelem a svět se nadále inspiruje ukrajinskou statečností a odolností, zkrátka Rusko prohrálo, Rusko prohrálo strategicky, operačně i takticky – a platí za to obrovskou cenu na bojišti.“ On (generál Mark Milley, náčelník generálního štábu USA) tomu nevěří ani slovo. Víme, že tomu nevěří, protože před dvěma měsíci tvrdil přesný opak – dokud ho Bílý dům nepokáral za to, že se odchýlil od poselství Joe Bidena. Nyní je zpět a hraje v „týmu“.

Zelenskij pravděpodobně nevěří ani slovu o nedávném evropském příslibu tanků a letadel – a ví, že je to většinou chiméra. Ale hraje s týmem. Pár tanků navíc na místě nic nezmění a jeho pátá mobilizace se doma setkává s odporem. Evropské armády tuto epizodu přechkávají, jejich zbrojovky jedou na „rezervní baterie“.

Zelenskij opakovaně prohlašuje, že do srpna musí mít tanky a letadla, aby mohl svou krvácející obranu opevnit pytli s pískem. Zelenskij je však ku podivu nepochopitelně varován: Je to kritické; „dosáhnete významných úspěchů na bojišti“ **nyní** – protože podle „velmi silného názoru“ administrativy bude poté obtížnější získat podporu Kongresu (tj. srpen je již minulostí; bude příliš pozdě).

Spojené státy si zjevně připravují půdu pro jarní „oznámení vítězství“ – jak předznamenávají Milleyho bludné komentáře – a obrat – jen kousek před začátkem kalendáře prezidentských voleb v USA.

V médiích se již začalo mluvit o blížící se masivní ruské ofenzívě a o hrdinném ukrajinském odporu, který je přemožený drtivou silou.

„O kritické povaze příštích několika měsíců již Kyjevu ostře informovali nejvyšší Bidenovi představitelé – včetně náměstka poradce pro národní bezpečnost Jona Finera, náměstkyně ministra zahraničí Wendy Shermanové a náměstka ministra obrany Colina Kahla, kteří minulý měsíc navštívili Ukrajinu“ (Washington Post) – a ředitel CIA Bill Burns přijel osobně informovat Zelenského jen týden před příjezdem těchto představitelů.

Zelenskij byl upozorněn. Výsledky hned, jinak!

Pak ale Seymour Hersh konečně nahlas vysloví nevyslovenou krutou realitu, která má nesmírně komplikované politické důsledky (převzato z Hershova následného rozhovoru pro Berliner Zeitung). Ne, nejde o sabotáž Nord Streamu (to jsme věděli), ale o bezohledný chybný úsudek a rostoucí hněv ve Washingtonu – a pohrdání Bidenem a jeho blízkým týmem neoconů, kteří nevyzráli na politické úsudky.

Nejde jen o to, že Bidenův tým „vyhodil do povětří ropovody“; a jsou na to hrdí! Nejde jen o to, že Biden byl připraven na příští desetiletí zničit konkurenční schopnost a vyhlídky Evropy na zaměstnanost (někteří tomu budou tleskat). Výbušná část vyprávění spočívala v tom, že „v určitém okamžiku poté, co Rusové vtrhli do země a byla provedena sabotáž... (jde o lidi, kteří pracují na nejvyšších postech ve zpravodajských službách a jsou dobře vyškoleni): Obrátili se proti projektu. Považovali ho za šílený“.

„Mezi zúčastněnými se objevila spousta hněvu,“ poznamenal Hersh. Zpočátku Bidenovo vyprávění o Nord Streamu – „k tomu nedojde“ – chápali „profesionálové“ z rozvědky jako prostou páku (spojenou s tehdy hrozící ruskou invazí) – invazí, o níž Washington věděl, že se blíží, protože USA zuřivě připravovaly Ukrajince – právě proto, aby vyvolaly ruskou invazi.

Přesto byla sabotáž Nord Streamu odložena – z června na září 2022, tedy několik měsíců po invazi. Jaký smysl tedy mělo ochromit evropskou průmyslovou základnu tím, že na ni byly uvaleny nebetyčně vysoké náklady na energie? Jaké to mělo opodstatnění? A ještě více hněvu vyvolali členové Bidenova týmu, kteří si o Nord Streamu „otírali hubu“ a fakticky se chlubili: „Sakra, ano, my jsme to nařídili“.

Hersh poznamenává, že ačkoli se CIA zodpovídá „moci“ v širším slova smyslu, nikoli Kongresu, „i tato komunita je zděšena skutečností, že se Biden rozhodl zaútočit na Evropu v jejím ekonomickém podbřišku – aby podpořil válku, kterou nevyhraje“. Hersh vyslovuje názor, že v Bílém domě, který je posedlý znovuzvolením, byla sabotáž Nord Streamu považována za „vítězství“.

Hersh to řekl v rozhovoru pro Berliner Zeitung:

„Vím jen to, že tato válka v žádném případě neskončí tak, jak bychom si přáli, aby skončila... Děsí mě, že prezident byl na něco takového připraven. A lidé, kteří tuto misi prováděli, věřili, že prezident si byl dobře vědom toho, co dělá německému lidu. A z dlouhodobého hlediska [se domnívají], že to nejen poškodí jeho pověst jako prezidenta, ale také to bude velmi škodlivé politicky. Pro Spojené státy to bude znamenat stigma“. Jde o víc – o to, že Bidenova obsedantní horlivost mění Ukrajinu z války v zastoupení v existenční problém pro USA (existenční ve smyslu ponížení a poškození pověsti v případě prohrané války). Už nyní je to existenční otázka pro Rusko. A dvě jaderné mocnosti v existenční konfrontaci jsou špatnou zprávou.

Řekněme si to jasně: Biden neudělal poprvé něco, co američtí zpravodajští profesionálové považují za naprosto bezohledné: Robert Gates, bývalý ministr obrany, v neděli prohlásil, že Biden se v průběhu čtyř desetiletí mýlil téměř ve všech důležitých zahraničních a bezpečnostních otázkách. V únoru 2022 zabavil Rusku devizová aktiva; vyloučil jeho banky ze SWIFT (mezibankovního clearingového systému) a uvalil na ni tsunami sankcí. Federální rezervní systém a ECB poté uvedly, že s nimi tato opatření nebyla nikdy konzultována, a kdyby byla – nikdy by s nimi nesouhlasily.

Biden tvrdil, že jeho akce „zredukuje rubl na ruinu“; byl to hluboký omyl. Odolnost Ruska spíše přiblížila USA k finanční propasti (protože poptávka po dolaru vysychá a svět se přesouvá na východ). Z pohledu významných finančních aktérů v New Yorku si nyní Biden a Fed musí pospíšet se záchranou systémově křehkých USA.

Jednoduše řečeno, význam Hershova rozhovoru pro Berliner Zeitung (a jeho dalších článků) spočívá v tom, že frakce uvnitř amerického Deep State jsou rozzuřené na okruh neokonzervativců (Sullivan, Blinken a Nulandová). Důvěra je „vyřízená“. Jdou si pro ně; a budou si pro ně chodit i nadále... Hershův článek je jen první ochutnávkou.

Projekt neokonzervativců na Ukrajině zůstává prozatím „aktuální“ a Bidenův tým požaduje, aby všichni západní spojenci před prvním výročí ruské speciální operace 24. února zůstali pevně věrni svému poselství.

Zdá se však, že kritické období, kdy Ukrajina může nějakým způsobem „zázračně zvítězit“, se zkracuje z měsíců na několik týdnů. ‘Vítězství’ samozřejmě zůstává nedefinováno. Skutečnost je však taková, že to bude spíše Rusko než Ukrajina, kdo bude provádět jarní ofenzívu – a to možná po celé délce kontaktní linie.

Pro Ukrajinu stojí na zdi bílým písmem (i když s Kamalou Harrisovou vyslanou na Mnichovskou bezpečnostní konferenci), aby se připojila k týmové „linii“ „trvalého závazku vůči Ukrajině“ ze strany kolektivního Západu na dlouhou dobu.

Paradoxně za oponou hrozí, že tato probíhající „občanská válka“ v americkém establishmentu se stane „nápisem na zdi“ i pro Bidena, který se blíží k okamžiku rozhodování o kandidatuře v roce 2024.

Dá se Bidenovi věřit, že nebude lehkomyšlný, ptají se americké zpravodajské služby, protože Ukrajina se pod náporům Ruska na všech frontách dostává do entropie? Nebo zase propadne zoufalství?

Dokážeme si představit, že by USA mohly jen tak zvednout ruce a uznat ruské vítězství? Ne – NATO by se tvářící v tvář takovému spektakulárnímu neúspěchu mohlo rozpadnout. Takže politický instinkt bude wabank; zdvojnásobíme úsilí: Uvažuje se o rozmístění sil NATO na západní Ukrajině jako „nárazníkové síly“, které by ji „chránily před ruským postupem“.

Není těžké pochopit, proč jsou frakce uvnitř Deep State „zděšeny“: Na Ukrajině se spotřebovávají produkty amerického obranného průmyslu rychleji, než je možné je vyrobit. To nepříznivě mění

americké kalkulace vůči Číně, protože na Ukrajině hoří americké vojenské zásoby. A válka na Ukrajině se může snadno přenést i do východní Evropy ...

Výsledkem je (pro elitu) nečekaný poznatek, že největším poraženým ve válce s Ruskem mohou být samotné USA. (Moskva to pochopila od samého počátku).

Bidenův tým v podstatě vyvolal soustředěný odpor establishmentu proti jeho rozhodovací kompetenci. Hershova zpráva, zpráva Randovy organizace, rozhovory Economistu se Zelenským a Zalužným, zpráva CSIS, zpráva MMF, která ukazuje, že Rusko ekonomicky roste, a roztroušené výrony tvrdé reality, které se objevují v MSM – to vše svědčí o kruhu nesouhlasu s Bidenovým postupem ve válce na Ukrajině, který nabírá na síle.

Dokonce i nedávná hysterie kolem čínských balónů, která vedla k tomu, že NORAD sestřelil všechny neidentifikované objekty ve vzdušném prostoru USA, zavání tím, že někdo v Pentagonu šlápl Bidenovu týmu „na kuří oko“: „Pokud jste (Bidenův tým) tak hloupí, že trváte na tom, abychom „odškrtnuli všechna políčka“ na radarech NORAD, nedivte se, že budete denně sestřelovat nesmysly.

To vypovídá jednak o opovržení Bílým domem, který chápe i ty nejmenší detaily, a jednak o tom, že čínský balonek sehrál symbolickou roli při povzbuzení amerických jestřábů vůči Číně, kteří mají většinu v Kongresu, pokud jde o podporu obou stran.

Může být Biden odvolán? Teoreticky ano. Šedesát procent mladých členů Demokratické strany si nepřeje, aby Biden znovu kandidoval. Potíž však spočívá v hluboké nepopularitě Kamaly Harrisové jako možné nástupkyně. Nejnovějším důkazem slábnoucí pozice Harrisové je ostře kritický článek v New York Times, plný anonymního nesouhlasu vysoce postavených demokratů, z nichž mnozí ji kdysi podporovali. Nyní jsou znepokojeni.

Charles Lipson píše, že se obávají, že je téměř nemožné ji odstavit:

„K vítězství potřebují demokraté nadšenou podporu Afroameričanů, kteří budou pravděpodobně uraženi, pokud Harrisová dostane kopačky. Tomuto problému by se dalo předejít, kdyby ji nahradil jiný Afroameričan. Žádné zjevné alternativy však neexistují. Pokud bude Harrisová nahrazena, bude to pravděpodobně bělošský nebo hispánský kandidát ...“ „Taková změna by rozbouřila stranu, která je hluboce zakotvena v politice rasové a etnické identity, kde jsou poražené skupiny vnímány jako poškozené oběti a vítězové jako „privilegovaní“ utlačovatelé. Tyto rozpory jsou nejhorší, když se soustředí na historickou ránu Ameriky, kterou je rasa, a obrátily by se dovnitř strany“.

Proč bychom neměli očekávat vyšetřování ze strany hierarchie Demokratické strany nebo ze strany Kongresu v souvislosti s obviněním Seymoura Hershe z úmyslného obcházení Kongresu? No, jednoduše řečeno, je to takhle: Protože by odhalilo „nevyslovitelné“. Ano, Biden Kongres „neinformoval“, i když někteří z nich zřejmě o sabotáži Nord Streamu věděli předem. Technicky vzato, obešel systém.

Potíž je v tom, že obě strany Sněmovny reprezentantů takovou výjimečnost do značné míry SCHVALUJÍ – americká výjimečnost spočívá v tom, že USA si mohou dělat, co chtějí, kdy chtějí a s kým chtějí. V praxi je zakořeněno tolik příkladů: Kdo se odváží hodit první kámen na „starého Joea“? Ne, případem proti Bidenovi – pokud má být veden – musí být kolektivní názor, že Biden není schopen zdravého úsudku v otázkách, které by mohly vést USA k totální válce s Ruskem.

Pokud bude Biden donucen odejít, stane se tak z „tmavých místností“ zasvěcených osob. Z ukrajinské blamáže v tichosti profitovalo příliš mnoho lidí.

Kam směřuje Evropa po obviněních ohledně plynovodu Nord Stream? Je těžké si představit, že by se Evropa ovládaná Německem odklonila od Washingtonu. Současné německé vedení je v područí Washingtonu a ochotně přijalo své vazalství. Francie se – až na několik zádrhelů – bude držet Německa. Nicméně, když USA pozorují, jak se jejich dolarová sféra zmenšuje v souvislosti s expanzí BRICS a Východoasijského hospodářského společenství, budou Spojené státy nejvíce tlačit na své vazalské nejbližší ekonomiky. Evropa za to pravděpodobně zaplatí zničující cenu.

EU v žádném případě nediskutuje o skutečně citlivých otázkách na veřejnosti – pouze v zasedacích místnostech, kde byly všechny mobilní telefony předem odstraněny. Transparentnost nebo odpovědnost v těchto diskusích téměř nefigurují.

Alastair Crooke

[An Unexpected Insight \(for the Élite\): The U.S. May Be the Biggest Loser in the War on Russia](#) vyšel 20.3.2023 na Strategic Culture Foundation. Překlad Zvědavec.

Převzato [Zvedavec.org](https://zvedavec.org)

PRÁVO RESPEKT ODBORNOST

Sdílet: